

Вісник Волинської єпархії
Української Православної Церкви

№ 8 (312) СЕРПЕНЬ 2016 РОКУ * Видається з жовтня 1991 року * Ціна договірна

ХРЕСНИЙ ХІД У ЛУЦЬКУ

7 серпня відбувся традиційний хресний хід зі святинями від храму Всіх Святих землі Волинської до Свято-Покровської церкви – стор. 2

стор. 2-3

Доля Церкви й країни залежить від кожного з нас

Щоб стати справжнім християнином, необхідно покаятися – змінити самі підстави, на яких ми будемо наше життя. Підкоритися Ісусові Христу як Господу і довіритися Йому як Спасителю, поставити Його в центр свого життя, повірити в реальність вічного спасіння і всім серцем спрямуватися до нього...

Предстоятель УПЦ Блаженніший Митрополит Онуфрій дав цікаве інтерв'ю виданню «Фома в Україні».

стор. 4

Слово у день пам'яті Волинської ікони Божої Матері

Пресвята Богородиця мала усі ті чесноти, які тільки може засвоїти людина. Преподобний Силуан Афонський каже, що Матір Божа не згрішила навіть думкою. Цей найчистіший Сосуд, у який вселився Спаситель, для нас є невичерпним джерелом святості, молитви за весь християнський рід, у тому числі й за нас...

Цю проповідь єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл виголосив на храмовому святі однієї із луцьких парафій.

стор. 9

Табір «Джерело» – струмочок дитячої радості та незабутніх вражень

Протягом шести незабутніх днів малеча, а це дітки від 8 років і старші за віком раділи літньому сонечку, грали волейбол, футбол, настільний теніс, купалися у теплій воді, спільно молилися, спілкувалися зі священниками на різноманітні теми віри Христової та ласували смачним чакуванням, котре їм готували на справжній польовій кухні...

Духовенство Колківського благочиння провело літній табір для дітей із місцевих храмів.

стор. 9

Православно-патріотичний літній дитячий табір у Рожищенському районі

Після реєстрації та розташування учасників табору та перед початком доброї справи був відслужений молебень. Учасники були поділені по загонах, отримали завдання створити візитівки, і вже під вечір відбулось урочисте відкриття із підняттям державного прапора під виконання гімну України...

Духовенство Рожищенського благочиння увосьме провело літній табір.

У ЛУЦЬКУ ВІДБУВСЯ ТРАДИЦІЙНИЙ ХРЕСНИЙ ХІД

У неділю, 7 серпня, з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта у Луцьку відбувся традиційний хресний хід від храму Всіх Святих землі Волинської до Свято-Покровського кафедрального храму. Під час процесії священнослужителі і вірні пройшли центральними вулицями міста, перенісши святині луцького храму ВСЗВ – копію чудотворної ікони Божої Матері «Пантанасса», ковчежець із часточками чесних мощей святих угодників Божих, ікону Покрова Пресвятої Богородиці та ікону Всіх Святих землі Волинської.

Дорогою лунали духовні пісенспіви, участь у хрес-

ному ході взяли і цьогорічні абітурієнти – юнаки, які, відчувши у собі поклик служити Богу і Церкві у священному сані, вирішили вступити на навчання до Волинської духовної семінарії.

На меморіальному комплексі «Вічна слава» була відслужена заупокійна літія за спокій душ воїнів, які поклали свої життя за волю і Незалежність України.

Біля пам'ятника небесному покровителю міста Луцька – святителю Миколаю – було прочитане Євангеліє і вірних окроплено святою водою.

«Серед нас є ті, хто взяв участь у Всеукраїнському хресному ході миру, любові і молитви за Украї-

ну, і пройшов з Почаєва до Києва. Нещодавно піший хресний хід йшов з Луцька до Почаєва. І сьогодні теж відбувся вулицями Луцька маленький хресний хід. Ці хресні ходи є очищенням і зціленням для нашої землі. На завершення хочеться усіх вас привітати вічними словами «Христос Воскрес!»», – сказав наприкінці ходи секретар Волинської єпархії протоієрей Миколай Бондарук, який очолював захід.

Після завершення хресного ходу у Свято-Покровському кафедральному храмі розпочалася Всенічна. Під час якої усі присутні мали можливість поклонитися до святинь і помазатися святим маслом.

Блаженніший Митрополит Онуфрій:

ДОЛЯ ЦЕРКВИ І КРАЇНИ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД КОЖНОГО З НАС

– Ваше Блаженство, пройшло більше тисячі років з тих пір, як князь Володимир зробив свій вибір, – час, достатній для оцінки такого важливого кроку. По-вашому, що дало Хрещення Русі нашому народу?

– В історії людства є події, які навіть із відстані тисячі років складно оцінити правильно. Тому що у нас абсолютно інше сприйняття, як у наших предків, для нас християнство – щось звичне і впізнаване, рідне і живе, а для них все було нове, і нам дуже складно цю новизну відчутти. А не відчувши її, складно повною мірою зрозуміти, що саме дала жителям Київської Русі віра Христова.

Але якщо все-таки спробувати уявити в думках усю картину, у всіх її деталях, то стає ясно, що Хрещення по-справжньому народило наш народ. До святого князя Володимира Русь була союзом племен, які не мислили себе єдиним цілим. Світ кожного роду закінчувався найближчою річкою або лісом, а за цими межами жили чужі і ворожі люди. Людина тієї епохи не мислила себе у відриві від того вузького кола, в якому оберталася і з якого вийшла сама.

Християнська ж свідомість універсальна. За ученням Самого Спасителя, Божественне учення Його в житті народів є як би «мала закваска, яка заквашує усе тісто» (1 Кор. 5, 6). Історія зберігає на своїх сторінках безліч фактів чудесного перетворення і окремих осіб, і цілих народів. З одного боку, Євангеліє ставить цінність кожної окремо узятій людини, як вінця творіння Божого, на дуже велику висоту, з іншого – по-новому закликає побачити створений Богом світ: полюбити самовіддано свою Вітчизну, її народ і її самобутність. І саме завдяки такому переходу від вузької «містечкової» свідомості до справжньої любові до Батьківщини та братської любові до ближнього і з'явилася держава Русь, що стало невід'ємною частиною великої християнської цивілізації. Вже преподобний Нестор Літописець відзначає дивовижний і знаменний факт злиття усіх племен і народів, що населяли простори древньої Русі, в одну сім'ю, в «єдиний народ, що хрестився у єдиного Христа». І все прекрасне, що має наш народ – його «загадкова душа», як говорять іноземці, його багатюща культура, його правова традиція – все це вирросло з того насіння християнської освіти, яка було насаджена рівноапостольним князем Володимиром у землю Руську.

– Більше десяти століть Русь хрещена, проте за-

лишки язичницької свідомості раз у раз спливають у народі під різними видами. Скажіть, де проходить грань між достовірно євангельською вірою і язичництвом?

– Грань ця проходить рівно по Христу. Язичество в будь-якому його вигляді – це спроби занепалялого людського розуму, що деградував після гріхопадіння,

Але це дуже просте, примітивне язичництво. Куди небезпечніше, коли люди, називаючи себе християнами і навіть беручи участь у Таїнствах, мають язичницьке ставлення до Бога і будують свої зв'язки з Ним не на основі любові, а на ринкових принципах. У такому разі Творець сприймається як якась «машинна по роздачі благ», якою можна свавільно управляти за допомогою певних молитв і ритуальних дій. Таке приховане язичництво набагато небезпечніше, ніж примітивні марновірства давніх народів, тому що воно має християнську оболонку і нехристиянську суть.

Щоб стати справжнім християнином, необхідно покаятися – змінити самі підстави, на яких ми будемо наше життя. Підкоритися Ісусові Христу як Господу і довіритися Йому як Спасителю, поставити Його в центр свого життя, повірити в реальність вічного спасіння і всім серцем спрямуватися до нього. Повністю змінити курс свого життя – це і є суть християнства. Причому, людина повинна пам'ятати, що ми не можемо зробити це самі – це робить із нами Святий Дух.

– Чому дари християнства – любов, милосердя, співчуття, терпіння і лагідність – не в ціні у наші дні?

– Християнство пропонує людям систему духовних цінностей, яка ставить перед людиною високу морально-етичну планку. До неї завжди потрібно рости, просто так не дотягнешся. А це вимагає колосальної роботи над собою.

Але в цьому і вся проблема – сучасна людина відвикла від праці, вона не доставляє їй майже ніякої радості. І вся мета прогресу, за великим рахунком, полягає у тому, щоб побудувати такий світ, в якому людина якомога менше трудиться і якомога більше споживає. Все, що хоч би побічно не пов'язано з цією мораллю, відмітається, визнається непотрібним і старомодним.

Христос же закликає до наполегливої внутрішньої роботи всіх Своїх послідовників. Глибокої, а не поверхневої. Тому і виходить, що всі великі євангельські цінності сучасним світом або зводяться до суто емоційної сфери (любов як захопленість, співчуття як ввічливість), або зовсім виганяють з суспільного «ужитку».

– Людство звикло мислити в парадигмі теорії прогресу: все розвивається, досконаліші форми і тенденції витісняють все слабке, рухаючи історію вперед до досконалості. Євангеліє ж «есхатологічне» і говорить про кінець історії. Чи можна якось примирити ці два світогляди?

втиснути весь навколишній світ у вузькі рамки свідомості і стереотипів. Елементарно виражаючись, можна сказати, що язичництво з'явилося від незнання Творця. У язичника місце Бога займають різні ідоли, через яких він, як йому здається, намагається раціонально пізнати світ.

– Вдосконалення – це початкова мета, поставлена Богом ще в Раю і підтвержена Христом у Новому Заповіті. Ми покликані бути досконалими, як Отець наш Небесний. Але цей розвиток має абсолютно іншу спрямованість, як науково-технічна еволюція. І якщо вже говорити про прогрес занепалялого людського розуму, котрий сьогодні всі вихваляють, то Церква завжди тверезо дивилася на нього і бачила в ньому етичну безвихідь, або як сьогодні модно називати – кризу.

Що таке цивілізація зі всіма її досягненнями? Це не що інше, як спроба побудувати світ без Бога. Це прямий наслідок гріхопадіння, коли люди, порвавши зв'язок із Творцем і позбувшись Його живої благодаті, заповнюють утворену порожнечу чимось іншим. Як невдалий турист, що опинився без запасів води, шукає хоч трохи придатне для пиття джерело і, у крайньому випадку, може припасти до першої зустрічної калюжі, так і нащадки Адама, відчуваючи власну приреченість без Бога, намагаються створити собі нові уявні блага, намагаючись знайти сенс в цьому бігу по колу.

Але навіть самі просунуті технології і найбільші відкриття не заповнюють духовної порожнечі. Соціальні мережі не рятують повною мірою від самоти, музика не заглушає назавжди тривогу і тугу, красиві інтер'єри не замінюють величі та гармонії природи. Тому і говорить Христос про те, що у такому вигляді цивілізація приречена на самознищення, на «обнулення», якщо можна так виразитися.

І лише у Христі можлива справжня досконалість. Святі називали цей процес уподібненням Богові, і всі віруючі покликані стати учасниками цього процесу.

– Сучасний християнин живе в украї агресивному інформаційному середовищі. Як уберегти себе від роздратування, засудження, від смутку врешті-решт? Як зберегти спокій і здоровий оптимізм?

– Наш час нерідко іменується епохою інформаційного поневолення. Величезні об'єми інформації буквально обрушуються на кожну людину, перевищуючи людські можливості її усвідомлення, не говорячи вже про перевірку і розуміння. Поступово відбувається поневолення свідомості, і навіть поневолення волі. Все це говорить про глибоку духовну кризу суспільства.

Що ж робити? У всі часи наша відповідь на будь-які виклики, у тому числі і сучасні інформаційні, повинна ґрунтуватися на прагненні по-християнськи – молитвою, словом і ділом – свідчити про Істину в

будь-яких умовах, в яких би ми не опинилися.

Людське щастя складається з душевного світу, спокою, внутрішньої радості, яку Господь дає тільки тоді, коли людина повернута всім своїм єством до Бога. І ми всі покликані йти цим шляхом спасіння, який вказаний нам Самим Христом в Євангелії.

З усвідомлення своєї немочі людина починає долати свій хресний шлях. Засмучуючись через свої помилки, вона сходить на наступний ступінь: вже нікого не кривдить, не ображає, втрачає агресію. Така людина перестає жадати тільки свого, але шукає вже Божої правди, яка одна приносить світло і життя. Так, долаючи ступінь за ступенем, людина стає милостивою: нікого вже не засуджує, а шкодує і милує – так, як це робить Бог. У милосердної людини пропадає зловмисність, гордіня. Її серце стає здатним вміщати в себе Бога. Оскільки Господь наш є Богом світу і всякого влаштування, то людина, яка вміщає у своє серце Бога, – стає миротворцем.

Миротворець – це не та людина, яка доводить іншим щось, переконує їх у чомусь. Це людина, яка має благодать у своїй душі: вона примирилася з Богом і зі всіма людьми. Від неї віє миром, поряд із нею добре знаходиться. Вона творить мир навколо себе. Біля такої людини рвуться усі пута, рушаються усі диявольські підступи, зникає як дим агресія і запановує радість і мир.

– Нещодавно відбувся Хресний хід миру, любові і молитви за Україну. Що це за ініціатива? Яке духовне і символічне значення Всеукраїнського Хресного ходу?

– Кожна людина, та й кожен народ в цілому, у визначені моменти стикається з необхідністю на ділі показати свою причетність до святої Церкви. Всеукраїнський Хресний хід і соборна молитва покликані стати зовнішнім свідченням нашої відповідальності за долю Церкви і нашої Батьківщини – України.

Сила молитви наших співвітчизників багато раз зберігала і нашу Церкву, і нашу землю. Зараз така молитва особливо потрібна від нас – на Донбасі продовжується збройний конфлікт, проливається безвинна кров наших земляків. Саме більше, що може зробити наша Церква – це призвати до світу і підсилити молитви про дарування миру нашій українській землі, що ми і робимо з початку збройного протистояння. Але, не дивлячись на миротворчу місію нашої Церкви, деякі прагнуть зобразити її як яесь співтовариство, вороже українському народу. Сьогодні на мирній території України розпалюється міжконфесійна війна, створюються різноманітні провокації, направлені

як проти духовенства і прихожан зокрема, так і проти Української Православної Церкви в цілому. Разом із тим, нам відомі нерідкі випадки, коли сила молитви віруючих творила чудеса.

Ми віримо і глибоко переконані, що цей Хресний хід об'єднає Україну. Адже наша Церква завжди була і є тією силою, яка об'єднує всіх людей нашої країни.

Люди зі заходу і Сходу, пройшовши сотні кілометрів до колиски Православ'я всієї Русі – Києва, в єдиному молитовному пориві братської і християнської любові один до одного, біля єдиної чаші в Києво-Печерській Лаврі, засвідчили світу свою любов до Батьківщини і своє покладання надії на Христа.

– Що взагалі таке хресний хід? Хтось може сказати: а навіщо це взагалі треба людині XXI століття?

– Хресний хід – це не просто надмарафонський хід. Хресний хід відноситься до тих подвигів віруючої людини, до яких залучається все єство людини: і душа, і тіло. Це живий образ ходу нас, земнородних, в Царство Боже, різновид Богослужіння, в основі якого лежить молитва і сповідання істинної Православної віри. Щира суспільна молитва під час хресного ходу легко досягає Престолу Божого.

Це випробування благочестя і його зміцнення. Прекрасна можливість явити свою любов до Бога, Вітчизни і ближнього. Це освячення нашої рідної землі – свого роду духовна дезінфекція.

Хресні ходи, як особлива форма молитовної роботи, неодноразово в історії як всього християнства, так і нашого народу, змінювали раціональні установки і закони та давали місце Богові творити чудеса. Чудеса зцілень, миріння пристрастей, запанування миру і благоденствування.

– Ваше Блаженство, просимо Вашого благословення і архіпастирського повчання нашим читачам!

– Вірю, що Божою Матір, Яка стільки разів захищала нашу землю, сьогодні стоїть біля Престолу Свого Сина і за нас молиться. І ми повинні, відкинувши гнів, ненависть, злість, озброївшись любов'ю і прощенням, підсилити свій подвиг молитви: щоб перестали литися материнські сльози, щоб діти не залишалися сиротами, жінки – вдовами, щоб молоді люди не ставали інвалідами, щоб наші міста і села не були зруйновані, а дома – покинуті.

Закликаю на всіх вас Боже благословення і бажаю всім нам Його всесильної допомоги!

«**Фома в Україні**»

СЛОВО У ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ВОЛИНСЬКОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Сьогодні ми вшануємо Волинську ікону Пресвятої Богородиці. Разом з усією Церквою ми величаємо Царицю Небесну як «честнейшую Херувим и славнейшую без сравнения Серафим». Що ж це означає? Це значить те, що після Бога найбільшу пошану ми віддаємо Матері Божій за те, що саме через Неї у світ прийшов Син Божий.

Пресвята Богородиця мала усі ті чесноти, які тільки може засвоїти людина. Преподобний Силуан Афонський каже, що Матір Божа не згрішила навіть думкою. Цей найчистіший Сосуд, у який вселився Спаситель, для нас є невичерпним джерелом святості, молитви за весь християнський рід, у тому числі й за нас.

По всьому світі Богородиця прославилася у багатьох святих іконах. Не один Свій образ Вона явила і на нашій Волинській землі. Це, зокрема, Почаївська, Зимненська ікони Божої Матері та інші, серед яких і Волинська. Таку кількість чудотворних ікон Божої Матері у нашому краї можна назвати благоволінням Цариці Небесної до нас. Велику Заступницю ми усі з вами маємо!

Однак, міра дару, що дається людині – це й міра відповідальності. Тому,

якщо ми маємо таку Заступницю перед Богом, то й відповідальність наша, брати і сестри, велика. З нас вдвоє спитається, якщо будемо чинити гріхи. Матір Божа проявила Свою милість до цієї землі, отже й ми повинні проводити благочестиве життя по заповідях євангельських.

Як і на багатьох таких іконах, на Волинській іконі Божої Матері Пресвята Богородиця Своєю правою рукою вказує на Сина Божого. Святі отці звертають увагу на те, що у Святому Євангелії збережено небагато слів Богоматері, і одні із них ось ці: «Що скаже Він вам, те зробіть» (Ін. 2, 5). Вони були сказані у Кані Галілейській, де відбувалося весілля. Вказуючи Своєю рукою на Богонемовля, Матір Божа ніби говорить кожному із нас: «Усе, що каже вам Син Мій і Бог – зробіть». Отже, нам слід робити дуже важливі висновки та старатися виконувати заповіді Сина Божого, і тоді Заступниця Усердна буде нам допомагати.

З історії роду християнського ми знаємо дуже багато прикладів заступництва і допомоги Матері Божої. Мені відомо про подію, що сталася уже біля десяти років тому. Одна жінка, почувши натхненну проповідь про покаяння і про те, що усі ми будемо

давати відповідь перед Богом, у храмі сказала такі слова: «Господи, як би не було важко, але щоб не страждати у майбутньому, покарай мене у цьому житті». І одразу ж ця жінка захворіла на рак. Рівно рік вона хворіла, після чого відійшла до Господа. Уже через півроку після захворювання вона почала тяжко страждати, біль було важко переносити. Аж раптом ця хвора побачила біля свого ліжка жінку у чорному. Спитавши у неї, хто вона така, стражденна почувала: «Я – Та, Яка допомагає усім, хто просить Моєї допомоги». Це була Матір Божа, Яка допомагала переносити страждання жінці!

Сказані хворій слова Цариці Небесної, брати і сестри, свідчать кожному із нас, що якщо ми будемо звертатися за допомогою до Матері Божої, то не отримаємо від Неї відмову. Але треба розуміти, що усі прохання мають бути у світлі євангельських заповідей. Ми повинні виконувати те, що вчить нас Господь. І якщо ми будемо йти цією спасительною дорогою, то Матір Божа буде поряд, зберігатиме нас від усякого зла і вестиме до Царства Небесного. Амінь.

єпископ Камінь-Каширський
НАФАНАІЛ

ОСВЯЧЕНО ПРЕСТОЛ У СВЯТО-СТРІТЕНСЬКОМУ ХРАМІ СЕЛА ЗАЛІСОЧЕ КІВЕРЦІВСЬКОГО БЛАГОЧИННЯ

Цей храм – один із найстаріших у Волинській єпархії, його за кошти тодішнього власника села князя Радзивілла було споруджено у 1784 році. Церквиця вражає не тільки давньою датою своєї появи, а й своїм виглядом. Вона є одним із небагатьох збережених у регіоні зразків українського бароко волинської школи і пам'яткою архітектури національного значення. Тут багате внутрішнє вбрання: дерев'яна різьба, живописні картини зі Святого Письма, карбовані ризи на святих образах, іконостас, який є ровесником храму.

Ровесником храму був і престол, котрий вже не витримав випробування часом і його довелося замінити. Освячення нового престолу з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта звершив вікарний єпископ Волинської єпархії УПЦ єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл. З великою духовною радістю чекали парафіяни приїзду владика Нафанаїла, адже останній раз у цю древню церквицю приїжджав архієрей ще двадцять років тому. Владика зустріли короваем, йому проклали доріжку з живих квітів, вихованці недільної школи підготували віршоване привітання.

Вікарному єпископу під час Божественної Літургії співслужили благочинний Ківерцівського округу протоієрей Олександр Кондратюк, ієромонах Афанасій (Герман), настоятель Свято-Стрітенського храму отець Павло Шматюк, священники з сусідніх парафій, протоієреї Ростислав Петров. Храму у селі Залісоче сповнилося вже 232 роки. Новий дерев'яний престол після освячення покрили металевим окладом, який освячується окремо. Його пожертвував парафії благодійник Ле-

онід Стефанович. Найвність такого металевого окладу на престолі, каже отець Павло Шматюк, означає, що служитиме престол ще кілька століть.

У своєму слові до парафіян владика Нафанаїл говорив про те, що дуже важливо, аби люди, як їхні предки кілька століть до сьогоднішнього дня, приходили у храм Божий, бо спільна молитва в ньому особлива, бо тут присутній Господь. І щоб люди не відстоювали просто на службі, а були її учасниками.

Наталія МАЛІМОН

ЮВІЛЕЙ ХРАМУ У СЕЛІ РАДОМИШЛІ ЛУЦЬКОГО РАЙОННОГО БЛАГОЧИННЯ

З благословення митрополита Волинського і Луцького Божественну Літургію у річницю освячення Свято-Успенського храму у селі Радомишль очолив вікарний Волинської єпархії єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл. Йому співслужили секретар Волинської єпархії протоієрей Миколай Бондарук, голова єпархіального інформаційно-просвітницького відділу протоієрей Валентин Марчук, благочинний Луцького районного округу протоієрей Петро Приступа. Еа Богослужінні були присутні всі священники

благочиння, адже цього дня відбулася і сповідь духовенства Луцького районного благочиння.

Історія храму у селі Радомишль особлива, бо з роду в рід передаються перекази про церквицю «ще козацьку», але ніяких документальних підтверджень про її існування знайти не вдалося. Є дані, що храм у селі був ще у 1773 році, але вже тоді, зазначають, він був ветхим, а в Першу світову війну згорів разом із капличкою на сільському кладовищі. Інший храм, відбудований у двадцять роки минулого століття, пішов із димом у Другу світову війну. А той, в якому нині моляться православні села, спорудили всім миром і освятили престол 24 серпня 1991 року.

Вже 25 років у селі є духовна обитель, до якої приходять спрагли почути слово Боже, помолитися Господу. Церква у Радомишлі надзвичайно гарна, але головне, що на спільну молитву приходять чимало людей, які бережуть прадідівську віру. Вітаючи парафіян зі святом, владика Нафанаїл передав їм благословіння від митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, привітав із ювілеєм храму і Днем Незалежності, адже так було Господу угодно, що ця церквиця є ровесницею

української незалежності. Після Літургії відслужили молебень, під час якого сонм священників та парафіяни спільно молилися за мир і спокій у нашій земній батьківщині – Україні.

Владика Нафанаїл вручив і церковні нагороди священникам. Настоятель храму у Радомишлі протоієрей Володимир Смоляр отримав митру, а настоятель храму із села Голишів отець Валентин Шандалюк піднесений до сану протоієрея і отримав палицю.

Наталія МАЛІМОН

ЗАУПОКІЙНА МОЛИТВА ЗА СПОКІЙ ДУШ ВОЛИНСЬКИХ ПРАВООХОРОНЦІВ

Цими днями Україна відзначає 25-річчя свого буття, у новітній час, як незалежної Держави. Тоді, у 1991 році, Незалежність була, промислом Божим, дарована нашому народу без єдиної краплі крові, але нині обставини склалися так, що українським бійцям доводиться зі зброєю у руках захищати Україну на її східних рубежах. З самого початку АТО участь у ній беруть і правоохоронці.

22 серпня у луцькому Свято-Георгіївському храмі з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта була відслужена заупокійна літія за спокій душ тих волинських правоохорон-

ців, які віддали свої життя за Незалежність і територіальну цілісність України. Бого-

служіння звершили речник Волинської єпархії протоієрей Валентин Марчук та голова

єпархіального Відділу зі співпраці зі Збройними Силами України та іншими військови-

ми формуваннями настоятель Свято-Георгіївського храму протоієрей Олександр Мазурак. За Богослужінням молилися рідні та близькі загиблих правоохоронців.

«Ми підносимо наші молитви до Бога, а молитва – це бесіда із Богом. І ми віримо, що Господь упокоїть безсмертні душі тих, за кого ми сьогодні піднесли молитви, у Своєму Царстві», – сказав протоієрей Валентин Марчук.

«Душі їх чисті, адже вони прийняли смерть через злу волю інших людей, і тому вони є мучениками, а пам'ять про них вічна», – підкреслив протоієрей Олександр Мазурак.

Костянтин ОЛЕКСЮК

ГОЛОВА МОЛОДІЖНОГО ВІДДІЛУ ВОЛИНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ІЄРОМОНАХ ІЛЛЯ ВЗЯВ УЧАСТЬ У МІЖНАРОДНІЙ ЕКУМЕНІЧНІЙ МОЛОДІЖНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ У ФРАНЦІЇ

Подібна міжнародна загальнохристиянська зустріч європейської молоді відбулася у кінці минулого року у місті Валенсія (Іспанія), і отець Ілля (Вишне-

ський) також брав у ній участь. У Валенсії спілкувалися понад дві тисячі чоловік, а нині на конференцію у Франції прибуло вже сім тисяч молодих людей, котрі є християнами. Крім отця Іллі у групу представників УПЦ входив і київський священник Олександр Сорокін, а також активні учасники молодіжних православних товариств. Екуменічні зустрічі європейської молоді вже багато років проводить спільнота Тезе (Тезе – це назва містечка у французькій провінції Бургундія, де спільнота народилася й має свою штаб-квартиру). Зустріч саме у Бургундії цього року була вже 39-ю зустріччю християнської молоді, а наступна відбудеться у столиці Латвії – Ризі. Тематика нинішньої конференції мала назву «Відвага бути милосердним». Бо саме про милосердя, любов до ближнього, про необхідність об'єднуватися нині християнській молоді у служінні Христу і говорять на таких міжнародних конференціях. Бо саме любов до ближнього і визначає нас християнами.

Дорога у Бургундію для групи від Синодального Молодіжного відділу Української Православної Церкви пролягала через Угорщину, Італію, Австрію, власне Францію. Скрізь, де зупинялися, мали зустрічі з православними общинами. Не всі з них, каже отець Ілля, мають для звершення Богослужіння збудовані храми, часто туляться у найманих приватних оселях (як у Парижі), але у Парижі вже будують православний храм, в інших країнах Європи, як розказують самі православні, їм дозволяють звершувати Богослужіння у храмах католицьких. Христос єднає усіх, хто у Нього вірує. Під час роботи міжнародної конференції у Бургундії священники з України, Білорусі, Сербії змогли відслужити свою Літургію саме у католицькому храмі. На Богослужіння прийшли не тільки

православні, й дуже багато католиків, які опісля дякували отцям за урочисте Богослужіння, прекрасний спів організованого тут же з паломників хору. Їх вразило, як багато людей підходили до Сповіді і таїнства святого Причастя.

У Парижі паломники з України змогли прикласитися до Тернового Вінка Спасителя, який тут зберігається у кафедральному соборі Нотр-Дам де Парі. А також мали цікаву зустріч зі студентом з України, котрий навчається у православної духовної семінарії у містечку за двадцять кілометрів від Парижа, який і провів їм екскурсію столицею Франції, допоміг відвідати тут ті місця, які дорогі кожному православному християнину. На думку отця Іллі, такі міжнародні екуменічні зустрічі цікаві тим, що допомагають молоді різних країн, котра вірує в одного Бога, скоординувати свої зусилля по місіонерській діяльності, збагачує досвідом, додає нових корисних знайомств і впевненості у тому, як важливо проповідувати вчення Христа. Зустрічі і з православними, які нині у Європі в меншості, і з католиками підтверджують, що слово православного священника дуже важливе. Отець Ілля відзначає дуже велику увагу і повагу до православних священників і на конференції, і просто з боку обивателів. Нині Європа – це величезне поле для місіонерської діяльності, аби показувати красу Православ'я, роз'яснювати його сутність. Слова Христа «Ідіть і навчіть усі народи», звернені Ним до апостолів, нині стосуються і кожного православного священника, каже отець Ілля. Тому він буде вивчати англійську мову, котра є мовою міжнародного спілкування, і допоможе йому у місіонерській діяльності.

Наталія МАЛІМОН

ЮВІЛЕЙ РОДИНИ КОЛИШНЬОГО РЕГЕНТА АРХІЄРЕЙСЬКОГО ХОРУ

Лучани, які постійно відвідують кафедральний Свято-Покровський храм, пам'ятають Володимира Володимировича Гнатюка у його служінні регентом архієрейського хору. Ним він керував майже двадцять років. Регентував ще у луцькому Свято-Троїцькому соборі, у Свято-Феодосіївській церкві, у храмах по селах і навіть у монастирі у владика Авеля у Польщі. Нині ж прославляє Господа у храмі на честь Волинської ікони Богоматері, що по вулиці Львівській у Луцьку.

Цього року у день, коли Православна Церква вшановує святого рівноапостольного князя Володимира, у родині Гнатюків було подвійне свято. Крім Дня ангела глави сімейства – ще й 25-річний ювілей шлюбу Володимира і Марії Гнатюків. Відзначили

ці свята у родинному колі, адже і на Божественну Літургію поїхали у село Жидичин під Луцьком, де у Свято-Миколаївському храмі служить настоятелем сват Гнатюків – отець Володимир Гелета, а кліриком тут зять Гнатюків – отець Роман. На молебні подружжя привітали і голова єпархіального Інформаційно-просвітницького відділу протоієрей Валентин Марчук.

Будучи дванадцятирічним хлопчиком він прислужував паламарем в отця Валентина Негоди у Свято-Феодосіївському храмі. І був учасником звершення таїнства Вінчання над подружжям Гнатюків. Повінчав їх отець Валентин Негода, був присутній тоді і нинішній секретар Волинської єпархії протоієрей Миколай Бондарук. Він є хресним батьком для дочки і сина Гнатюків. А благословення на свій шлюб Володимир і Марія просили у нині керуючого Волинською єпархією УПЦ митрополита Волинського і Луцького Ніфонта. Їздили за ним аж у Хмельницький, де він тоді служив. Бо й познайомилися вони якраз у церкві села Рудка-Козинська, куди до молодого ще настоятеля отця Ніфонта їхали люди з усіх-усюд. Коли настав час революцій і церковного розколу, то владика Ніфонт, призначений на Волинську єпархію з Хмельницького, цілий рік жив на квартирі у мами Володимира Володимировича.

Сьогодні дивно слухати, що тільки чверть століття тому людей переслідували за те, що вони ходили у храм Божий, носили хрестик на шії, а тим більше співали у церковному хорі. Дружина Володимира Володимировича Марія також була переслідувана за свою православну віру. Викликали на шкільні лінійки, соромили... Але у її родині завжди Бога шанували. Дочка Гнатюків – Олена, вийшла заміж за священника отця Романа Гелету. Вона каже, що найголовніше, чого із братом Василем навчилася від своїх батьків – це віри у Господа, у те, що все треба робити з молитвою і надією на Нього. А також важливу у житті має бути родина, родинний затишок і тепло. Все в житті легше долати, коли з тобою Бог і родина, каже матінка Олена.

Наталія МАЛІМОН

ВІДБУВСЯ ТРАДИЦІЙНИЙ ДЗВОНЯРСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ «БЛАГОВІСТ ВОЛИНІ»

Свою майстерність демонстрували близько 20 піноувачів давнього і прекрасного мистецтва дзвонарства з України, Польщі, Росії та Білорусі. З благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, участь у фестивалі взяли дзвонарі Волинської єпархії. Перед початком виступу учасників фестивалю із вітальним словом до присутніх звернувся настоятель луцького храму Волинської ікони Божої Матері і голова єпархіального відділу «Церква і суспільство» протоієрей Олександр Богданов.

«Дзвонарство дійсно є прекрасним мистецтвом, фахівці навіть кажуть, що звук церковного дзвону має лікувальні властивості», – зауважив отець Олександр.

Свою майстерність лучанам та гостям міста демонстрували як старші досвідчені дзвонарі, так і наймолодші. Причому, як виявилось, жінки вміють вправлятися із дзвонами не гірше за чоловіків.

Участь у фестивалі взяли дзвонарі храмів Луцька, Колок, а також насельниця Свято-Троїцького Старосільського монастиря послушниця Марина.

«Вперше я спробувала дзвонити у дзвони у 4 роки. Мені це сподобалося, і вже два роки я серйозно займаюся дзвонарством», – розповіла донька протоієрея Олександра Богданова 12-річна Анастасія Богданова, яка, до слова, вже є постійним дзвонарем храму Волинської ікони Божої Матері, де настоятелем служить її батько.

Із життя Волинської єпархії у серпні 2016 року

2 серпня, у вівторок, єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл відвідав село Брани Горохівського району, де відслужив панахиду за новопреставленим настоятелем місцевого Свято-Покровського храму протоієреєм Іоанном Ізаєм. Владика висловив співчуття осиротілій пастві та рідним спочилого священика.

Панахида за священиком

8 серпня, у понеділок, у ВДС відбувся молебень перед початком вступних іспитів. Очолив його ректор ВДС, якому співслужили інші представники адміністрації семінарії. Участь у молитві взяли чотири десятки абітурієнтів ВДС.

Молебень у ВДС

12 серпня, у п'ятницю, у ВДС відбулося засідання педради, яке очолив ректор протоієрей Рустик Капауз. Було підведено підсумки цьогорічної вступної кампанії. Так, згідно результатів вступних іспитів, на I курс зараховано 30 абітурієнтів, ще двоє осіб, відповідно до продемонстрованих ними знань, були зараховані на II курс ВДС. Після завершення педради абітурієнтам було оголошено список зарахованих.

Педрада у ВДС

14 серпня, у день свята Винесення Чесних Древ Хреста Господнього і пам'яті святих мучеників Макавеїв, єпископ Нафанаїл звершив Божественну літургію у нижньому Свято-Андріївському храмі луцького кафедрального собору Всіх Святих землі

Богослужіння у храмі ВСЗВ

Волинської, що нині зводиться. Владичі співслужили ієромонахи Афанасій та Паїсій, а також протодиякони Ростислав Петров та Ігор Савієвський. Після Літургії відбулося освячення квітів і зілля, які парафіяни принесли цього дня до храму.

15 серпня, у понеділок, з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, подячну грамоту Волинської єпархії отримала начмед Волинської обласної клінічної лікарні Людмила Ларіна. Нагороду лікарю вручили секретар Волинської єпархії протоієрей Миколай Бондарук, речник Волинської єпархії протоієрей Валентин Марчук та голова єпархіального відділу «Церква і медицина» протоієрей Богдан Линник. Священики також переказали медику благословення і вітання від митрополита Волинського і Луцького Ніфонта та вікарія Волинської єпархії єпископа Камінь-Каширського Нафанаїла, а також подарували у благословення ікону. Священики єпархії подякували за плідну співпрацю, яка існує між Волинською єпархією та Волинською обласною клінічною лікарнею.

Нагородження лікаря

15 серпня, у понеділок, з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, священнослужителі Волинської єпархії відвідали медично-діагностичний центр «Яна», де привітали головного лікаря цієї установи Володимира Георгійовича Фурцева із нещодавнім Днем Ангела, а його дружину Яну Вацлавівну Фурцеву – із Днем Ангела та днем народження. Священики переказали благословення і вітання від волинських архієреїв.

Вітання лікарям Фурцевим

16 серпня, у вівторок, паломництво до Свято-Успенської Почайвської Лаври розпочали члени Волинської обласної організації УТОС. Прочани вирушили до Почаєва разом із духівником луцького осередку настоятелем Свято-Катерининського храму села Великий Омеляник священиком Володимиром Гринюком. Перед виїздом отець Володимир відслу-

Молебень перед паломництвом

жив молебень за подорожуючих біля Свято-Покровського кафедрального храму.

20 серпня, у суботу, у Луцькому замку відбувся урочистий прийом із нагоди Дня Луцька. Участь у заході взяли секретар Волинської єпархії протоієрей Миколай Бондарук, речник Волинської єпархії протоієрей Валентин Марчук, настоятель Свято-Покровського кафедрального храму протоієрей Георгій Шевчук та клірик цього храму протоієрей Петро Муляр. Священики передали меру Луцька відання та благословення від митрополита Волинського і Луцького Ніфонта та вікарія Волинської єпархії єпископа Камінь-Каширського Нафанаїла, а також побажали Божого благословення на ниві служіння громаді міста.

На урочистому прийомі

21 серпня, у неділю, єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл очолив Божественну літургію у Свято-Петропавлівському храмі Луцька. Під час Богослужіння архієрей рукоположив у сан диякона випускника ВДС Романа Новака. Після Літургії владика звернувся до вірних із архіпастирським словом проповіді на євангельську тему.

Постриг у читця

21 серпня, у неділю, духовенство привітало учасників XIV Міжнародного фестивалю «Поліське літо з фольклором». Секретар Волинської єпархії протоієрей Миколай Бондарук, речник Волинської єпархії протоієрей Валентин Марчук, голова Паломницького та «Церква і медицина» єпархіальних відділів протоієрей Богдан Линник та клірики Свято-Покровського кафедрального храму протоієрей Петро Муляр і протодиякон Ростислав Петров вручили представникам кожного з колективів волинської коровай і квіти, а студенти ВДС проспівали їм «Многая літа». Кожен із колективів виконав пісенний твір, або танець, витримані у притаманній своїй національній культурі манері.

Зустріч зарубіжних гостей

22 серпня, у понеділок, священнослужителі Волинської єпархії – речник єпархії протоієрей Валентин Марчук, клірик Свято-Покровського кафедрального храму протоієрей Петро Муляр, голова єпархіального відділу «Церква і суспільство» протоієрей Олександр Богданов, голова єпархіального відділу зі співпраці з ЗСУ та іншими військовими формуваннями протоієрей Олександр Мазурак та голова єпархіального Молодіжного відділу ієромонах Ілля (Вишневський) – привітали із минулим днем народження ректора СНУ ім. Лесі Українки Ігоря Коцана. Священники переказали ректору провідного вишу Волині благословення і вітання від митрополита Волинського і Луцького Ніфонта і вікарія Волинської єпархії єпископа Камінь-Каширського Нафанаїла та побажали Божого благословення у трудах на ниві освіти і науки.

Вітання ректору СНУ

23 серпня, у вівторок, з нагоди Дня Державного Прапора України, у Луцьку на Київському майдані біля головної адміністративної будівлі краю було завершено урочистий акт підняття українського прапора. Участь у заході взяли протоієрей Валентин Марчук та протоієрей Олександр Богданов.

Підняття прапора

24 серпня, у середу, представники Волинської єпархії на чолі із єпископом Камінь-Каширським Нафанаїлом взяли участь в урочистостях з нагоди Дня Незалежності України. Користуючись нагодою, владика привітав із днем народження міського голову обласного центру Володимира Романюка, переказавши йому благословення і вітання від митрополита Волинського і Луцького Ніфонта та побажавши Божого благословення на ниві служіння громаді Луцька.

Вітання меру

АРХІЄРЕЙСЬКА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ У ХРЕСТОВОЗДВИЖЕНСЬКОМУ ХРАМІ

«Преобразился еси на горе Христе Боже», – цей святковий тропар лунає цими днями у храмах. Православна Церква святкує торжество Преображення Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа, і це свято є одним із найрадісніших у церковному році. Для настоятеля, кліриків і прихожан луцького Свято-Хрестовоздвиженського собору радість великого дванадцятого свята була подвійною – Божественну літургію у день Преображення Господнього тут, з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, звершив вікарій Волинської єпархії єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл. Владиці співслужили настоятель парафії і секретар Волинської єпархії протоієрей Миколай Бондарук, речник Волинської єпархії протоієрей Валентин Марчук, помічники владика ієромонахи Афанасій та Паїсій, а також протодиякон Ростислав Петров та клірики храму священник Роман Якубович і диякон Георгій Куницький.

Після прочитання Євангелія владика Нафанаїл звернувся до вірних із архіпастирським словом проповіді. Він розповів про богословське значення свята Преображення Господнього, а також про те, яке значення ця подія має для кожного із нас.

«Святитель Іоанн Златоуст каже, що під час Свого Преображення Господь наш Ісус Христос явив апостолам Своє Божество, сокрите Його Людством. І це світло, яке бачили апостоли, і є Божественні Енергії, є Сам Бог, Який Явив їм Себе у славі», – пояснив владика. Архієрей також зауважив, що побачивши Божественне Світло і відчувши, в особливий спосіб, присутність Бога у славі, апостоли відчули, хоч і на короткий термін, особливу радість. І цього осіння Божественним Світлом кожен християнин може, упродовж життя, у тій чи іншій мірі сподобитися, якщо слідує за Господом і веде праведне життя. А Церква має усі благодатні засоби для того, щоби вірні мали можливість йти шляхом спасіння – Святі Таїнства, богослужіння, церковно-богослужбові обряди, піст і молитву. «І нехай милосердний Господь благословляє нас на цьому шляху, щоби ми і у Вічності перебували із Ним і відчували ту радість Його присутності», – підсумував архієрей.

Цього дня багато вірних причастилися святих Христових Таїн, священники причащали на дві чаші. Єпископ Нафанаїл також, з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, вручив студенту III курсу ВДС Назару Приймаку церковну нагороду Волинської єпархії – медаль «Волинської ікони Пресвятої Богородиці». Після Літургії відбулося освячення плодів, які, згідно уставленого у нашому народі благочестивого звичаю, вірні принесли цього дня до храму.

Єпископ Нафанаїл та священнослужителі єпархії взяли участь в урочистій академії з нагоди Дня Луцька

Цього року виповнюється 931 рік із часу першої згадки про місто Луцьк в Іпатіївському літописі. Отож, 20 серпня в обласному центрі відбулися урочистості, приурочені до Дня міста Луцька. З нагоди свята на Театральному майдані Луцька відбулася урочиста академія, на яку були запрошені священнослужителі, голова Волинської обласної державної адміністрації Володимир Гунчик, заступник голови обласної ради Роман Карп'юк, депутати Волинської обласної та Луцької міської рад, члени виконавчого комітету Луцької міської ради, військовослужбовці – лучани, які проходили військову службу на сході України, рідні та близькі військовослужбовців, волонтери, почесні громадяни міста Луцька, міські голови Луцька різних років, почесні гості міста Луцька з 15 партнерських і дружніх міст семи країн світу.

З благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, участь у заході взяли вікарій Волинської єпархії єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл, речник Волинської єпархії протоієрей Валентин Марчук та помічник владика Нафанаїла ієромонах Афанасій (Герман).

Священнослужителі переказали представникам обласної та міської влади, а також громадськості міста Луцька вітання від імені митрополита Волинсько-

го і Луцького Ніфонта. Своєю чергою, голова Волинської ОДА Володимир Гунчик та луцький міський голова Микола Романюк подякували митрополиту Волинському і Луцькому Ніфонту, вікарію Волинської єпархії єпископу Камінь-Каширському Нафанаїлу, а також усім священнослужителям і віруючим УПЦ міста Луцька за патріотичну позицію, а також за те, що Волинська єпархія, співпрацюючи із обласною та міською владою, реалізує багато благодійних та соціальних проектів.

Телепрограму «ДЗВОНИ ВОЛИНІ» дивіться на Волинському державному телебаченні «Нова Волинь» та телеканалі Полісся ТБ. Виходить передача у неділю о 16:00, повтор у понеділок о 18:00. Хронометраж 45 хвилин. У передачі беруть участь митрополит Волинський і Луцький Ніфонт та єпископ Володимир-Волинський і Ковельський Володимир.

Телепрограма «БЛАГОДАТНА КҮПЕЛЬ» транслюється на телеканалі Аверс щонеділі о 17:00 з повтором у понеділок о 21:00. Хронометраж передачі 30 хвилин.

«ПРАВОСЛАВНЕ СЛОВО» – радіопередача, яку слухайте на хвилях Волинського радіо кожної неділі о 18:35.

Радіопередачу «ДУХОВНІ ОРІЄНТИРИ» слухайте на хвилях 107.3 ФМ та 68.48 МГц кожного четверга о 20:30. Священник та ведучий у прямому ефірі відповідають на запитання радіослухачів. Основний контингент слухачів – молодь, на яку і спрямовані відповіді священнослужителя. Постійну участь бере митрополит Ніфонт.

Цикл духовно-просвітницьких радіопередач «ДУХОВНІ БЕСІДИ» можете слухати на хвилях радіостанції Сід-FM (ефірна частота 102,4 МГц) у прямому ефірі щочетверга о 14:30. Тут слухачі почують актуальний коментар священника щодо останніх подій у Православній Церкві та дізнаються багато нового з бесід на духовну тематику.

«ДРУГА ПАСХА» ЛУЦЬКОГО СВЯТО-ІЛЛІНСЬКОГО ХРАМУ

У день святого пророка Божого Іллі престольне свято свого храму відзначають настоятель, клірики і прихожани величної Свято-Іллінської церкви міста Луцька, який є осередком духовності та архітектурною окрасою мікрорайону ЛПЗ обласного центру. Місце під будівництво тут православного храму на честь святого пророка Божого Іллі було освячено у травні 1996 року митрополитом Волинським і Луцьким Ніфонтом, і вже з цього часу розпочалися тут Богослужіння у тимчасовому приміщенні. У грудні 2007 року новозбудована церква була освячена Предстоятелем нашої Церкви Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України Володимиром.

Божественну літургію у Свято-Іллінському храмі, в день його «другої Пасхи» очолив, з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, вікарій Волинської єпархії єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл. Йому співслужив сонм священнослужителів, серед яких були настоятель парафії протоієрей Миколай Гоменюк, благочинний Луцької міської округи протоієрей Володимир Літвенчук, речник Волинської єпархії протоієрей Валентин Марчук та ректор ВДС протоієрей Рустик Капауз, клірики Свято-Іллінського храму. Окрасою Богослужіння став спів двох місцевих хорів – чоловічого і мішаного.

Храм був щент заповнений вірянами, велика кількість людей молилися на подвір'ї. Цього дня багато парафіян причастились святих Христових Таїн, серед причасників було також чимало дітей. По завершенні Літургії з архіпастирським словом проповіді і вітань до настоятеля, кліриків та прихожан Свято-Іллінського храму звернувся єпископ Нафанаїл. Владика розповів про життя і подвиги святого пророка Іллі, які є прикладом того, якою твердою має бути віра у Бога, і яким міцним – уповання на Нього та Його милість. Владика також переказав благословення і вітання від митрополита Волинського і Луцького Ніфонта.

Своєю чергою, настоятель протоієрей Миколай Гоменюк щиро подякував владиці Нафанаїлу за те, що він розділив із ним та парафіянами храму радість престольного свята і

очолив тут цього дня Божественну літургію. Відбувся також і традиційний хресний хід навколо храму.

Варто зауважити, що в день пам'яті святого пророка Божого Іллі відзначається в Україні і день високомобільних десантних військ ЗСУ. Настоятель Свято-Іллінського храму протоієрей Миколай Гоменюк, свого часу, сам служив у повітрянодесантних військах, а православні лучани, чие життя було чи є пов'язане із цим родом військ, дуже люблять цей храм. Отож, вікарій Волинської єпархії єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл також привітав настоятеля та присутніх десантників із їх святом, побажавши їм Божого благословення та мирного неба.

АРХІЄРЕЙСЬКА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ У СТРУМІВЦІ

7 серпня 2016 року є особливим днем для громади храму на честь Святого апостола Андрія Первозванного села Струмівка Луцького міського благочиння. Цього дня виповнюється 15

років із того часу, як настоятелем цієї парафії було призначено протоієрея Степана Ярему.

Ювілей припав на воскресний день, і, з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, Божественну літургію у Свято-Андріївському храмі очолив вікарій Волинської єпархії єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл. Йому співслужили секретар Волинської єпархії протоієрей Миколай Бондарук, речник Волинської єпархії протоієрей Валентин Марчук, настоятель парафії протоієрей Степан Ярема, клірик Рівненської єпархії протоієрей Василій Іванейко та помічники владики Нафанаїла ієромонахи Афанасій і Паїсій, протодиякон Ростислав Петров.

З благословення Предстоятеля УПЦ, настоятель Свято-Андріївського храму Струмівки протоієрей Степан Ярема отримав і церковну нагороду – палицю, яку перед входом із Євангелієм йому

вручив єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл. Владика Нафанаїл звернувся до вірних із архіпастирським словом проповіді, а також привітав отця Степана Ярему із 15-річчям душпастирського служіння у Струмівці.

Місцеві православні знають батюшку як доброго і чуйного священика, надзвичайно мудрого душпастиря і чудового проповідника. За роки служіння отця Степана на парафії села Струмівка тут був зведений, у візантійсько-руському стилі, величний приходський храм на честь святого апостола Андрія Первозванного, розпочала діяльність православна молодіжна. Загалом, парафія живе повноцінним та насиченим церковним життям.

Варто також зауважити, що протоієрей Степан Ярема вже багато років є головою Волинського православного братства тверезості ім. святого праведного Іоанна Кронштадтського, а також очолює єпархіальний Відділ по боротьбі із алкогольною загрозою та наркотичною залежністю.

ПРЕСТОЛЬНЕ СВЯТО ХРАМУ СВЯТОЇ РІВНОАПОСТОЛЬНОЇ МАРІЇ МАГДАЛИНИ

4 серпня Православна Церква молитовно вшановує пам'ять мироносиці святої рівноапостольної Марії Магдалини. На честь цієї святої буде освячений храм у Луцьку, що зводиться в районі вулиці Львівської. Наразі ж Богослужіння здійснюються у тимчасовій церкві, яка стала справжнім джерелом духовності і благодатним місцем молитви для місцевої православної громади. Настоятель парафії – протоієрей Олександр Колб є одним із улюблених православними лучанами священиків, які пам'ятають батюшку

ще з 1990-х років, коли він був кліриком Свято-Покровського кафедрального храму.

У день престольного свята урочисту Божественну літургію у храмі святої рівноапостольної Марії Магдалини, з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, очолив вікарій Волинської єпархії єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл. Йому співслужили настоятель парафії протоієрей Олександр Колб, благочинний Луцької міської округи протоієрей Володимир Літвенчук, ректор ВДС про-

тоієрей Рустик Капауз та сонм священнослужителів.

Після Літургії відбувся хресний хід. Владика Нафанаїл також звернувся до вірян із архіпастирським словом проповіді, у якому розповів про життя святої рівноапостольної Марії Магдалини, наголосивши, що воно є прикладом того, якою повинна бути любов до Бога і вірність Йому. Своєю чергою настоятель протоієрей Олександр Колб подякував владиці за те, що він у цей день світлого церковного торжества очолив Богослужіння у храмі.

У РОЖИЩЕНСЬКОМУ РАЙОНІ ВІДБУВСЯ ВОСЬМИЙ ПРАВОСЛАВНО-ПАТРІОТИЧНИЙ ЛІТНІЙ ДИТЯЧИЙ ТАБІР

Восьмий рік поспіль в урочищі Чобені з 25 по 30 липня проходив православно-патріотичний літній дитячий табір. У ньому перебували дітки з м. Рожище, смт Дубище, сіл Топільне, Духче, Кобче, Рудня, Дубище, Залісці, Любче, Єлизаветин, Рудка-Козинська, Доросині, Мильськ та навіть із міста Луцьк та Луцького р-ну. Всього тут мали змогу відпочити та духовно оздоровитися 111 дітей, з якими займалися п'ятнадцять вожатих, чотири кухарі, десять осіб обслуговуючого персоналу та дві медсестри.

За усе відповідали священники, які і були організаторами. Керівником табору став протоієрей Віталій Катеринчук (с. Топільне), якому допомагали священник Дмитрій Теравський (с. Рудня), протоієрей Сергій Савієвський (с. Любче), священник Микола Жученя (с. Залісці) та протоієрей Олександр Гринюк (с. Мильськ). Духовні отці постійно перебували разом із малечою, контролювали усі важливі процеси, вносили поправки та вдень і вночі піклувалися про комфорт і спокій дітей.

Після реєстрації та розташування учасників табору та перед початком доброї справи був відслужений молебень. Учасники були поділені по загонах, отримали завдання створити візитівки, і вже під вечір відбулося урочисте відкриття із підняттям державного прапора під виконання гімну України.

Кожен день у таборі мав свою тематику і обов'язково розпочинався та завершувався молитвою. У розпорядок дня обов'язково входила ранкова зарядка, яку проводив демобілізований

воїн АТО Валентин Михайлевський із села Залісці, духовна бесіда, рухливі ігри та, звичайно, прибирання території. На території табору було чимало спортивного інвентарю, який, уже за звичаєм, надало керівництво ЗОШ І-ІІІ ст. с. Топільне. Це тенісний стіл, шахи, гойдалки, гирі, штанги, гантелі, м'ячі, волейбольна сітка.

Кожен вечір після вечірньої молитви діти із запаленими свічками в руках об-

допомогу в разі необхідності постійно були готові надати Наталія Несенчук та Любов Зеленко.

У ніч на 28 липня, коли Церква вшановує пам'ять рівноапостольного князя Володимира і хрестителя Київської Русі, в таборі була звершена Божественна Літургія. 73 дитини приступили до таїнств Сповіді та Причастя, стоячи із запаленими свічками, виготовленими власними руками під час майстер-

«Дорога додому». Приємним для дітей було й те, що вже в котрий раз у табір приїхав Олег Канцевич, який приготував для них справжній козацький куліш. У п'ятницю відбувся прощальний вечір. Учасники табору випустили в небо вогняні ліхтарики бажань, співали пісні біля вогнища, ділилися враженнями.

Останній день, у суботу, в таборі «день сліз». Руки та одяг дітей були розписані побажаннями. Зранку відбулося прибирання території від сміття та складання наметів. Опівдні пройшла урочиста лінійка, на якій підсумували тижневе перебування у таборі. Від організаторів кожен учасник табору отримав пам'ятний значок. Вожаті дякували священникам, священники – вожатим та дітворі. «Восьмий православно-патріотичний дитячий табір оголошено закритим» – виголосив керівник табору протоієрей Віталій Катеринчук, і діти в сльозах почали обійматися, обмінюватися номерами телефонів та подарунками. «З нетерпінням очікуватиму наступного року, щоб знову приїхати сюди» – було чути з різних сторін.

Слід подякувати Сергію Котюку – депутату обласної ради, який допоміг у придбанні кухонного інвентарю для табору. Порадували відпочивальників також і районні підприємства «Рожищенські ковбаси», «Контакт», магазини «Наш Край» та «Колібрис» а також «Нова пошта». Цього року, як ніколи, відгукнулося багато підприємців, які надали спонсорську допомогу: Зінгель Вадим, Павлючик Вадим, Калачинський Юрій, Лемешук Олександр, Кучірка Олександр, Ткачук Олена.

ходили хресною ходою навколо табору, закликаючи Боже благословення. Ця традиція зберігається в усіх монастирях. А також у таборі був постійно діючий наметовий храм. Вожаті загонів щодня організували різні конкурси, проводили театральні дійства. Варто згадати також, як смачно готували для малечі. Тричі на день діти мали змогу покуштувати гарячі страви, які вмело для них готувала дружина отця Віталія Юлія Олексіївна Катеринчук. Медичну

класу, який проводив отець Дмитрій. 29 липня між загонами відбувся чемпіонат табору по волейболу та футболу, а в завершнні – між вожатими та священниками. Перемогла дружба.

Бували в таборі і гості: голова Рожищенської РДА Інна Гайворонська, представники соціальної служби у справах дітей, молоді та спорту, поліції, санепідемстанції, благочинний отець Петро Іваничко, батьки, члени молодіжних братств із Рокинь та смт Колки

ТАБІР «ДЖЕРЕЛО» – СТРУМОЧОК ДИТЯЧОЇ РАДОСТІ ТА НЕЗАБУТНІХ ВРАЖЕНЬ

Уже понад десять років у Колківському благочинні проводиться дитячий літній табір-фестиваль «Джерело». І цього року священники з восьми парафій місцевої округи зібрали діток на відпочинок. Берег мальовничого озера у с. Озірне Ковельського р-ну вже сьомий рік поспіль гостинно прийняв дітвору, молодь та оргкомітет у складі понад 320 осіб. Особливі слова подяки слід висловити доброзичливим жителям цього мальовничого волинського села, котрі завжди відгукуються на потреби, допомагають у вирішенні різноманітних побутових питань та із захопленням спостерігають за вечірніми виступами дітворі. Як справжній товариш та істинний пастир Церкви Христової долучається до заходу і настоятель парафії с. Повурськ прот. Петро, адже до його юрисдикції входить і с. Озірне.

Протягом шести незабутніх днів малеча, а це дітки від 8 років і старші за віком, раділи літньому сонечку, грали волейбол, футбол, настільний теніс, купалися у теплій воді, спільно молилися, спілкувалися зі священниками на різноманітні теми віри Христової та ласували смачним частуванням, котре їм готували на справжній польовій кухні. Усі присутні, залежно від віку, були розділені на загони, назви яких вражали винахідливістю та кмітливостю юних відпочивальників: «Голівуд», «Сосиски філейні», «Шкарпетки», «Православні юніори», «Вогонь», «Мамонти» та багато інших, всього 13 загонів. Старшими та ідейними натхненниками загонів була молодь із сіл благочиння, багато з них раніше були вихованцями цього табору. Діти брали активну участь у роботі свого загону, кипіла робота за столами, де проводилися цікаві майстер-класи, навколо озера пролягла дорога естафети із завданнями на ерудицію та фізичну підготовку. Один день табірної життя присвятили насиченим спортивним змаганням, де за перемогу учасники

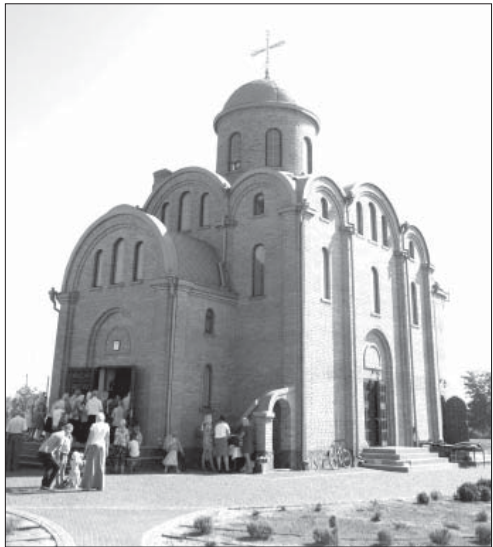
отримали іменні грамоти. Також кожний день відпочинку супроводжувався відповідною темою, а після вечірньої молитви діти спільно з організаторами проводили звітний виступ по тематиці ранкової лінійки. Родзинкою табору стали поштова скринька для листів серед учасників курортної держави, дошка емоцій, тематичний стенд, а також велика сцена для виступів.

Усе це стало можливо завдяки наполегливій та самовідданій праці місцевих священників на чолі з благочинним Колківської округи прот. Петром Бугайчуком та усіма помічниками, які на добровільній основі долучилися до проведення даного фестивалю. Розробкою заходів та регламенту табору «Джерело» завжди активно займається свящ. Михайло Анісімов, котрий є головою Молодіжного відділу благочиння. Активними були й інші священники: прот. Олександр Білінський (с.мт Колки), прот. Роман Палій (с. Копилля), прот. Роман Кравчук (с. Комарово), прот. Микола Новосад (с. Розничі), свящ. Віктор Бугайчук (с. Рудники), свящ. Василь Махновцю (с. Довжиця). Старалися і педагоги-організатори Єфімчук Наталя Володимирівна та Наглюк Вікторія Юріївна, котрі попри свою зайнятість не відмовляють у допомозі та креативно підходять до організації табірної дозвілля. Багато потрудилися безкорисливі кухарі на чолі із Наталією Іванівною із с. Старосілля, які протягом тижня безстрашно несли послух на кухні, рятуючи усіх від голоду. Слова подяки після завершення таборування лунали й на адресу молодіжки «Дорога додому» з смт Колки, діджея Нелі Вікторівни з смт Колки, тренера по фізпідготовці Андрія із с. Копилля за бадью ранкову зарядку і насичені фізкультурні заходи, а також усім небайдужим людям, котрі долучилися до проведення фестивалю.

На завершення були і спільні фото, і подарунки, і незабутні емоції! Маємо надію, що заряд позитивної енергії, спільна молитва, дружні стосунки таборян сприятимуть майбутнім зустрічам, а через рік і новому звершенню задля миру та порозуміння, любові і підтримки один одного! Ми не прощаємося, а кажемо – до зустрічі!

«РАДОСТЕ МОЯ! ХРИСТОС ВОСКРЕС!»

1 серпня в Маяках Луцького району – визначна історична подія. 20 років тому керуючий Волинською єпархією

митрополит Волинський і Луцький Ніфонт заповнив красугольний камінь для будівництва тут нового храму в честь Різдва Пресвятої Богородиці.

У своїй промові владика тоді казав: «На цьому пустинному місці по молитвах Цариці Небесної та преподобного Серафима Саровського, вашими трудами та зусиллями возвеличиться прекрасний храм, в якому запалиться іще одна свічка Божої любові та благодаті для спасіння віруючих людей, ваших діток онуків та правнуків». По благословенню владика Ніфонта, зусиллями та любов'ю віруючі люди збудували новий храм.

Минали дні й роки, і ось, з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта у селі Маяки відбулася архієрейська соборна служба, яку очолював вікарій Волинської єпархії УПЦ

єпископ Камінь-Каширський Нафанаїл. Йому співслужили секретар Волинської єпархії протоієрей Микола Бондарук, настоятель храму Всіх Святих землі Волинської протоієрей Володимир Яцишин, благочинний Луцького районного округу та настоятель храму Різдва Пресвятої Богородиці протоієрей Петро Приступа, інші священники Волинської та Володимир-Волинської єпархій. Хор священників під керівництвом протоієрея Петра Муляра своїм співом подарував неперевершену духовну радість прихожанам та гостям.

Владика Нафанаїл представив настоятелю храму Різдва Пресвятої Богородиці прот. Петру Приступі нагороду Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Онуфрія – право служіння Божественної літургії з від-

критими Царськими вратами до Херувимської пісні.

Раділа душа, що так багато діток та дорослих удостоїлись причаститися Святих Христових Таїн. Після Божественної літургії відбувся традиційний хресний хід навколо храму.

У своїй промові владика розповів про життя та подвиги преподобного Серафима Саровського. Ми, віруючі люди, також повинні прагнути удосконалення свого духовного життя, дивлячись на життя та подвиги преподобного. Всіх присутніх привітав владика із святом, побажав віри, надії та спасіння. Настоятель протоієрей Петро Приступа подякував владіці за його молитви, побажав міцного здоров'я, терпіння та довголіття на многії і благії літа, щоб Господь і надалі допомагав йому в архієрейському служінні.

ЯК ВІДПОЧИВАЮТЬ ДІТИ У «СТЕЖИНІ ДОБРА»

Православний літній табір «Стежина добра», що знаходиться на території Свято-Троїцького жіночого монастиря у селі Старосілля, традиційно зібрав дітлахів різного віку, які хочуть не лише гарно відпочити, а й більше дізнатися про Бога та Православ'я.

Над тим, аби діти гарно й з користю проводили час, працюють священники, вихователі, вожаті, волонтери. Тому дозвілля проходить справді цікаво й насичено.

Як розповідають самі діти, їм подобається більше дізнаватися про Бога під час духовних бесід. Крім того, їм цікаво відвідувати Богослужіння, поринаючи у світ Православ'я. До слова, багато дітей діляться тим, що у «Стежині добра» вони не вперше і сюди щоразу хочеться повертатися.

Завітавши у табір 15 серпня, тут можна було побачити доволі унікальну подію – імпровізований «по-

каз мод». Влаштувавши дефіле, дітлахи вправно та граційно презентували моделі одягу з підручних матеріалів – газет, целофанових пакетів, серветок, паперу та навіть гілок. Перед глядачами оживали чудернацькі казкові персонажі, а гарний настрій усім був гарантований.

Після цього діти мали змогу взяти участь у майстер-класі з журналістики. Усі спробували себе в ролі як кореспондентів, так і героїв матеріалу. Коли ця гра була завершена, всі разом дійшли до висновку про те, що журналістські навички потрібні не лише фаховим працівникам ЗМІ, а й усім, хто хоче вміти гарно спілкуватися та налагоджувати контакти з новими друзями.

На цьому майстер-клас не завершився і діти спробували колективно створити імпровізований репортаж про «Стежину добра», розповідаючи про табір

одноліткам.

Дозвілля юних вихованців «Стежини добра» завжди цікаве. Тож нехай табір залишить у їх серцях лише гарні емоції та спогади.

ПРАВОСЛАВНИЙ ДИТЯЧИЙ ТАБІР ДЛЯ УЧНІВ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ КІВЕРЦІВСЬКОГО БЛАГОЧИННЯ

По завершенні Петрового посту у Волинській єпархії з благословення керуючого митрополита Ніфонта відбулися православні літні табори для молоді та дітей. Подібний захід провели і священники Ківерцівського благочиння для вихованців недільних шкіл. Відбувся табір на мальовничому березі річки Горинь, неподалік від санаторію «Червона калина». Організували відпочинок для своїх маленьких прихожан прот. Михайл Кулакевич (с.мт Цумань), свящ. Олександр Шинкарук (с. Карпилівка), та свящ. Павло Шматюк (с. Залісочі).

Малеча з цих сіл мала чудову нагоду оздоровитися, поглибити свої знання у вивченні Закону Божого, отримати відповіді на запитання, які їх цікавили.

День у таборі завжди розпочинався та закінчувався молитвою за здоров'я відпочиваючих, їхніх рід-

них, а також за мир і благополуччя у державі. Після ранкової молитви діти робили зарядку та снідали. Усі учасники табору були розділені на десять загонів. Кожна група дітей вибирала свого капітана, девіз, назву, а також отримувала завдання підготувати номер на духовну тематику для виступу біля вечірнього багаття. Сумувати було ніколи. Чергові загоны допомагали на кухні готувати обід, а також мити посуд. Двічі на день купалися у річці. Запам'яталися також духовні бесіди зі священниками, вечірні посиденьки біля багаття, де усі під керівництвом Марії Володимирівни Гламазди співали різних пісень та грали цікаві ігри.

В один із 4-ох днів таборування до відпочиваючих завітали гості. З міста Ківерці приїхали учні місцевої недільної школи на чолі з благочинним Ківерцівсь-

кого округу прот. Олександром Кондратюком, а також молодіжна організація «Крок» під керівництвом прот. Андрія Яковлюка. Учасники молодіжки були вожатими в кожному загоні та провели традиційний фестиваль «Літо радості-2016», присвячений Дню Хрещення Київської Русі. Більше за 150 дітей були учасниками свята.

У таборі завжди панувала весела та дружня атмосфера. Чотири дні пролетіли, як один. На завершення табору всі помолилися і подякували Богу за корисно проведений час. А також священники висловили щире подяку помічникам організаторів, викладачам недільної школи с.мт Цумань Мацюк Н.В., Арндарчук Ю.П., Гламазді М.В та матушці Тетяні Кулакевич за активну участь в організації харчування та дозвілля дітей.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

1 серпня помер настоятель Свято-Покровського храму села Брани Мар'янівського благочиння Волинської єпархії **митрофорний протоієрей Іоанн Юрійович Ізай**.

Священик народився 7 червня 1950 року у селі Іза Хустського району Закарпатської області у селянській сім'ї. Після закінчення навчання у середній школі був призваний на військову службу, після звільнення з якої працював шофером. У 1972 році одружився. 21 листопада 1977 року єпископом Іркутським і Читинським Серапіоном руко-

покладений у сан диякона до Олександрівського храму Хабаровська, а 14 травня 1978 року – у сан священника цим же єпископом і до цього ж храму. Влітку 1979 року призначений настоятелем Петропавлівського молитовного дому міста Совгавань Хабаровського краю. Через декілька років перевівся у Волинську єпархію і у червні 1984 року був призначений настоятелем Свято-Покровської церкви села Брани. Також якийсь час обслуговував Свято-Михайлівський храм села Довгів та Свято-Іовський храм села

Борисковичі того ж району. У 1986 році закінчив заочний сектор МДС.

За роки свого служіння священник був відзначений усіма священницькими нагородами включно до права служіння із відкритими Царськими вратами до «Отче наш», а також рядом церковних орденів та медалей.

Отець Іван користувався заслуженою повагою пастви та духовенства. Він був товаришким та уважним до людей. Якийсь час займав посади помічника благочинного та духівника благочиння.

2 серпня літню над тілом священника звершив вікарій єпископ Нафанаїл. Чин поховання новопреставленого протоієрея Іоанна відбувся 3 серпня. З благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта його очолював секретар Волинської єпархії протоієрей Миколай Бондарук. Йому співслужили священники Мар'янівського та Горохівського благочинь, а також родичі померлого.

Редакція нашого часопису приносить щирі співчуття родині та пастві спочилого пастиря. Вічна йому пам'ять!

У «СТЕЖИНІ ДОБРА» – ТАБІРНА ЗМІНА ДЛЯ ЛЮДЕЙ ОСОБЛИВОЇ ДОЛІ

Суспільство частіше називає цих людей неповноправними, бо через проблеми зі здоров'ям вони не можуть бути нарівні з іншими. Але у Волинській єпархії їх називають людьми особливої долі. З благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта у православному оздоровчому таборі «Стежина добра», який розмістився у сосновому лісі поруч зі Старосільським Свято-Троїцьким жіночим монастирем, розпочалася зміна для дітей особливої долі. Разом із ними тут відпочиватимуть і їхні батьки, адже дітям цим потрібна їхня допомога. Як каже голова Молодіжного єпархіального відділу ієромонах Ілля (Вишневський), у «Стежині добра» нині – понад 70 дітей із батьками.

Це члени громадських організацій батьків, які мають дітей-аутистів, діти із синдромом Дауна, а також діти вимушених переселенців зі сходу України, яких

прийняла Волинь. Реалії нині такі, що усі ці родини і мріяти не можуть про спільний відпочинок та оздоровлення, а завдяки Волинській єпархії Українсь-

ко освоїлися у таборі, адже тут уже бували. Багато хто пам'ятає і кімнати, де жили. Діти захоплено граються м'ячами, скачуть на батуті, просто прогулюються чудовим осіннім лісом на території табору. Організатори поділили їх на три загони, у програмі чимало цікавих заходів. З батьками священники проведуть духовні бесіди, дадуть відповіді на всі питання, на цих зустрічах можуть бути присутні і діти. Відпочинком дітей опікуються архимандрит Аліпій (Сапіга), ієромонах Ілля (Вишневський), волонтери, у трапезній працюють члени православного сестринства, яке діє при храмі Всіх Святих землі Волинської.

А на початку вересня у «Стежину добра» на свою заміну зайдуть члени Волинського обласного молодіжного

Центру реабілітації інвалідів з дитинства «Джерело життя».

Наталія МАЛІМОН

кої Православної Церкви зможуть це зробити. Дітей особливої долі табір приймає уже не перший рік, тож після молебню на початок доброї справи діти швид-

ХРЕСНИЙ ХІД МИРУ ТА ЛЮБОВІ НА КАМІНЬ-КАШИРСЬКІЙ

До 28 липня, коли наша Православна Церква вшановує Хрестителя Русі – святого рівноапостольного великого князя Володимира, у Києві завершився Всеукраїнський хресний хід миру, любові і молитви за Україну, а в сам день пам'яті цього великого угодника Божого у Свято-Успенській Києво-Печерській Лаврі відбулися церковні торжества, в ході яких Українська Православна Церква урочисто відзначила День Хрещення Русі. Рівно рік тому, коли наша Церква молитовно відзначала 1000-ліття блаженної кончини святого рівноапостольного князя Володимира, у селі Малі Голоби, яке входить до парафії села Гута Боровенська Камінь-Каширського благочиння, з благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, був встановлений пам'ятний Хрест. А цього року місцеві православні долучилися до всеукраїнських торжеств, провівши місцевий маленький хресний хід миру і любові, піднісши сугубі молитви за мир в Україні та примноження любові між громадянами нашої земної батьківщини.

Церковне торжество розпочалося Божественною Літургією, яку очолив настоятель Свято-Михайлівського храму села Гута Боровенська протоієрей Олександр Кулик. Йому співслужив настоятель храму Різдва Пресвятої Богородиці села Полиці Камінь-Каширського благочиння священник Андрій Підвальний. За Літургією святих Христових Таїн причастилися 30 дітей.

По завершенні Божественної Літургії, священники і

віряни хресним ходом попрямували зі Свято-Михайлівського храму до встановленого в честь 1000-ліття блаженної кончини святого рівноапостольного князя Володимира Хреста. Під час хресного ходу вірні несли образ святого рівноапостольного князя Володимира та ікону Звіринецьких святих із часточками

чесних мощей цих угодників Божих. Дорогою лунали церковні піснеспіви, радість була воістину пасхальною.

Біля самого пам'ятного Хреста був відслужений особливий молебен за примноження миру і любові в Україні. Священники і вірні єдиними устами і єдиним серцем підносили молитви до Господа, до Матінки Божої за те, щоб в Україні запанував мир, щоб молит-

вами святих заступників наших, особливо – молитвами святого рівноапостольного князя Володимира, Бог дарував кращу долю нашій багатостраждальній українській землі, щоб припинилася усяка злоба і ненависть у суспільстві. Під час молебню була прочитана і молитва за мир в Україні.

По завершенні Богослужіння настоятель парафії протоієрей Олександр Кулик звернувся до присутніх зі словом проповіді. Батюшка наголосив, що Хрещення Русі, коли завдяки святому рівноапостольному князю Володимиру наша земля була просвітлена світлом Христової істини, світлом святого Православ'я, заклало підвалини нашої української духовної культури, дало нашому народу той духовний стрижень, який дозволив йому, попри усі історичні випробування, зберегтися і вистояти. Засади християнської моралі змінили саме давньоруське суспільство, долучили наших предків до багатющої скарбниці християнської культури і цивілізації.

День пам'яті святого рівноапостольного князя Володимира, торжества на честь Хрещення Русі став для православних сіл Гута Боровенська і Малі Голоби по-справжньому пасхальним. Усі – і священники, і парафіяни – були переконані, що святий рівноапостольний князь Володимир із радістю споглядав із високого Неба і на ці плоди Хрещення Русі, які більше 1025 років зростають на благодатній землі волинського Полісся. Бережуть країни Святу Православну віру, адже у ній нам утвердження є.

ТРИ ПРАЗНИКИ ПРОТОІЄРЕЯ ОЛЕКСАНДРА МАЗУРАКА

У день, коли Православна Церква відзначає свято Винесення чесних древ Животворчого Хреста Господнього та день пам'яті святих мучеників Маккавеїв, настоятель Свято-Георгіївського храму Луцька протоієрей Олександр Мазурак відзначає і день свого земного народження, і день народження старшої донечки Соломії, і день свого ангела. Адже серед семи братів Маккавеїв, чию пам'ять Церква вшановує цього дня, був і Олександр, який священнику Олександр Мазураку став небесним покровителем.

Свято-Георгіївський храм у Луцьку, в якому отець Олександр несе послух настоятеля, є відомчим, його спорудило обласне Управління внутрішніх справ для духовної опіки і підтримки волинських правоохоронців. Але з часом храм пе-

ретворився на парафіяльний, бо ходять до нього і просто лучани. 14 серпня після Божественної Літургії лише діток до Причастя було понад 80 осіб. Звісно, що в невеликій церкві на службі вистачає місця дуже малій кількості людей, але це зовсім не зупиняє бажаних помолитися саме тут, тому подвір'я церкві було вщерть заповнене.

З благословення митрополита Волинського і Луцького Ніфонта Богослужіння очолив голова єпархіального інформаційно-просвітницького відділу протоієрей Валентин Марчук. Він також є однокурсником отця Олександра Мазурака по Волинській духовній семінарії, отці разом навчалися і в одному із європейських вищих навчальних закладів, де вивчилися на бакалаврів теології. Недільну Літургію вони

служили вдвох за участі диякона Івана Бортника. Прикрасою Богослужіння у цьому храмі є хор, яким керує матінка Тетяна Мазурак. Після водосвятного молебню та освячення меду і трав земних іменників отця Олександра привітали протоієрей Валентин Марчук, який передав благословення від керуючого Волинською єпархією Української Православної Церкви митрополита Волинського і Луцького Ніфонта та вікарного Волинської єпархії єпископа Камінь-Каширського Нафанаїла. Отець Валентин відзначив діяльність отця Олександра Мазурака на посаді голови єпархіального Відділу по взаємодії зі Збройними Силами України та іншими військовими формуваннями. Представник обласного управління внутрішніх справ, який також привітав іменни-

ка, відзначив його участь разом із правоохоронцями Волині під час виконання ними свого службового обов'язку у зоні АТО. Тут отець Олександр був капеланом, духовно підтримував правоохоронців, служив містком між ними і Господом. Від парафіян іменника вітав староста храму Володимир Буравський.

14 серпня православні святкують Перший Спас, який називають Медовим Спасом. За переказами, в Православ'ї це свято з'явилося після того, як жителі Константинополя в цей день з храму Святої Софії, в розпал страшної епідемії винесли частинку хреста, на якому був розп'ятий Ісус Христос, і освятили водою та колодязі. І сталося диво – хвороба, яка забрала тисячі життів, пішла з міста. Але на медовий спас освячують воду в

річках, джерелах колодязях не тільки в пам'ять про константинопольське чудо. У стародавніх літописах сказано, що саме в серпні князь Володимир хрестив Київську Русь. Ось чому Перший Спас в народі часто називають Спасом на воді, Мокрим Спасом і вшановують воду. У цей день в храмах згадують про мученицьку смерть за віру семи братів Маккавеїв.

Звертаючись до парафіян, отець Олександр Мазурак говорив про те, які важливі нам приклади істинної віри, яку мали брати Маккавеї, і кожному з нас треба нести у житті той хрест, який Господь покладає на нас. Добрий пастир, прикладом якого є отець Олександр, підтримує своїх духовних дітей, додає їм віри і впевненості.

Наталія МАЛІМОН

СВЯТИТЕЛЬ ФЕОДОСІЙ ЧЕРНІГІВСЬКИЙ

Святитель Феодосій, архієпископ Чернігівський, народився на початку 30-х років XVII ст. на Поділлі. Він походив із древнього дворянського роду Полоніцьких-Углицьких. Батьками були ієрей Микита

та Марія. Благочестя батьків сприяло духовному розвитку і хорошим схильностям хлопчика: з дитинства він полюбив молитву і відрізнявся смиренним характером.

Підрісши, майбутній святий вступив у духовне училище при Київському Богоявленському монастирі. Києво-братська Колегія у той час була головним центром боротьби Православ'я проти натиску єзуїтів та уніатів. У роки навчання остаточно визначився покликання до чернечого подвигу. Вільний від занять час він віддавав молитві, читанню Священного Писання і роздумам про Бога.

Після закінчення навчання відбувся чернечий постриг у Києво-Печерській Лаврі, і майбутній святий був названий Феодосієм на честь преподобного Феодосія Печерського. У 1664 році його призначили настоятелем знаменитого Києво-Видубицького монастиря. Ця обитель незадовго до того знаходилася у руках уніатів, які привели її у повний занепад. Святий Феодосій зі старанністю взявся за справу, і, завдяки своїй енергії та працьовитості, швидко відновив чернече життя у монастирі. Піклуючись про церковний благоустрій, він організував прекрасний хор, який славився не тільки в Україні, але і в Москві, куди святий Феодосій посилав своїх півчих у 1685 році.

Коли єпископ Чернігівський Лазар був призначений місцєблюстителем Київської Митрополії, він призначив святого Феодосія своїм намісником у

Києві, а сам залишався у Чернігові. У цьому званні святий Феодосій брав діяльну участь у багатьох церковних справах. У 1688 році святий Феодосій був призначений архімандритом Чернігівського Єлецького монастиря. Там йому довелося багато потрудитися над впорядкуванням обителі, також приведеної у руйнування єзуїтами і домініканцями.

11 вересня 1692 року в Успенському Московському соборі Кремля святий Феодосій був висвячений у сан архієпископа Чернігівського. Управляючи єпархією, святий особливо піклувався про духовну освіту своєї пастви. Він підтримував старі і створював нові чернечі обителі, тому при святителі Феодосії у Чернігівській єпархії був помітний особливий підйом чернецтва. Велику увагу святий приділяв духовенству і був дуже розбірливий у виборі кандидатів на священницьке служіння. Також владика підтримував чернігівську друкарню, що випустила багато видань Богослужбних книг.

Відмінними рисами особи святителя Феодосія були – поблажливість, миролюбність, строга справедливість, глибоке співчуття до всіх, хто звертався до нього за допомогою і порадом, не тільки православних, але і людей інших сповідань.

5 лютого 1696 року архієпископ Феодосій помер і був похоронений у Чернігівському Борисоглібському соборі – за правим кліросом, у влаштованому для того склепі. Церковне прославлення святителя Феодосія здійснюється 9 (22) вересня 1896 року.

ЖЕРТВА

Марійка, трохи стурбована, чекала у вестибюлі лікарні – її молодший братик Сашко потрапив в аварію. Йому терміново потрібно було зробити переливання крові. Однак у нього була рідкісна група крові. Як виявилось, така група з усіх членів родини була тільки у Марійки. Коли її запитали, чи готова вона дати свою кров братику, Марійка сказала тремтячим голосом:

– Я люблю Сашка, і якщо моя кров врятує йому життя, то, безперечно, я згодна.

Коли Марійку покликали до кабінету, вона схвильовано запитала лікаря:

– А через який час я помру?

Лікар подивився на неї здивовано, а потім запитав:

– Ти вирішила, що від цього помирають?

– Так, адже коли я віддам свою кров Сашкові, я помру, зате він буде жити...

Лікар пояснив, що у неї візьмуть небагато крові. Ця допоможе братику видужати. А вона відразу ж зможе піднятися із ліжка, бігати та гратися.

– Ти дуже смілива дівчинка, – сказав батько, довідавшись про Марійчині переживання. – По суті, ти хотіла віддати своє життя заради Сашка. Твій вчинок показав, наскільки любиш свого братика. А крім того, він нагадав нам про вселюдський подвиг Ісуса Христа.

Людмила ГАНДЖЕЛЮК

МАЛИМИ КРОКАМИ

Молодий чоловік, який прагнув працювати для добра людства, одного дня пішов до ігумена монастиря і спитав його:

– Що маю робити для забезпечення миру у світі?

Священик, посміхаючись, від-

повів йому:

– Не грюкай так сильно дверима.

Малі суперечки завжди викликають великі чвари і незгоди. Але й велика любов виростає із малого.

КОЛО РАДОСТІ

Одного дня селянин, який жив неподалік від обителі, підійшов до монастирської брами й енергійно застукав у неї своєю мозолистою рукою. Коли воротар відчинив, чоловік, усміхаючись, показав йому великий кетяг соковитого винограду:

– Брате-воротарю, – сказав селянин, – знаєте, кому хочу подарувати цей чудовий виноград?

– Може, настоятелю або комусь із старших отців монастиря?

– Ні! Вам!

– Мені?! – монах від радості аж почервонів. – Хочете дати його саме мені?

– Авжеж! Тому що ви поводитися зі мною як приятель і завжди допомагали мені. Хочу, щоб ви поласували цим виноградом.

Монах-воротар поклав виноград на тарілку і поставив її на СТІЛ. Він довго-довго дивився на нього. Який гарний і смачний!

Та ось у нього майнула думка: «Чому не занести цей кетяг настоятелю, щоб і його втішити?»

Він узяв тарілку з виноградом і поніс до настоятеля. Настоятель і справді щиро

зрадів. Але пригадав, що в монастирі живе старий та хворий монах, і подумав: «Занесу йому цей виноград. Нехай він хоч трохи потішиться».

І кетяг винограду потрапив до келії хворого монаха. Але надовго він там не задержався. Хворий подумав, що виноград, напевно, сподобається кухареві, який цілий день працює, і передав виноград йому.

Але кухар послав його монахові-пономареві, а той поніс його наймолодшому монахові, котрий вирішив подарувати його іншому монахові.

І так від монаха до монаха той виноград знову повернувся до воротаря.

Отак замкнулося коло радості.

Не чекай, щоб хтось інший починав, ти перший маш почати коло радості. Досить іскорки доброти, щедрості і світ почне змінюватися.

Любов – це єдиний скарб, що помножується, це єдиний дар, що росте тоді, коли його роздають. Любов... Даруй її, розсвай її, і завтра будеш мати більше, ніж сьогодні.

